

TO VĀ•M BYL PRIMA TĀ•BOR! - VI.

NedĀ•le, 08 duben 2007

Na pionýrském tábořme jsem nikdy nebyla. Ale mĀ•la jsem to štĀ•stí, Ā•e v období kolem PraĀ•ského jara jsem se dostala do skautského oddílu. Bylo mi tehdy 13 let a netušila jsem, Ā•e za pár let naše Ā•innost zase skonĀ•í. Skauting mĀ• nauĀ•il mnohému: sebeovládání, respektování druhých, úctĀ• a lásce k pĀ•írodĀ•, indiánské moudrosti, schopnost pĀ•eĀ•ít v nepohodlí...

NauĀ•ili jsme se poznávat stromy, rostliny, Ā•íst ve stopách lesní zvĀ•Ā•me atd.. KdyĀ• jsem nĀ•kde pobývali v pĀ•írodě jsem z takového místa tak, aby nikdo nepoznal, Ā•e tam nĀ•kdo pĀ•edtím byl. Letní tábory pak byly vyvrcholením celoroĀ•ní Ā•innosti, na které jsme se moc tĀ•šili. Ne vĀ•dy se ale vydaĀ•ily podle našich pĀ•edstav. Vzpomínám si na jeden tábor, tĀ•týdenní, kdy nás ráno probudilo sluníĀ•ko, pak se ale zatáhlo a pĀ•es den pršelo, aby se tĀ•snĀ• pĀ• západem zase sluníĀ•ko na chvíli objevilo. VĀ•Ā•te, Ā•e ty tĀ•týdny byly neskuteĀ•ně dlouhé a všichni jsme mĀ•li abychom z toho nebyli totálně otrávení. Z obleĀ•ení jsme vyuĀ•ili jen tepláky a holínky. Ke konci jsme se vyslovenĀ• pĀ•emáhali jít se umýt k potoku, protoĀ•e jsme mĀ•li pocit, Ā•e uĀ• jsme z toho neustálého deštĀ• umytí dostateĀ• jsme se tĀ•šili na vymoĀ•enosti civilizace, jako je vana s teplou vodou. Tábor jsme si vĀ•dy vybudovali sami, postavili stany s dĀ•evĀ•nou podsadou, polní kuchyĀ• s jídelnou a nezbytné latríny. V kuchyni jsme se stĀ•ídali po sluĀ•bách kaĀ•dá sluĀ•ba musela pĀ•edat kuchyni ve stejnĀ• Ā•istém stavu, v jakém ji pĀ•ebrala. PatĀ•ilo k tomu i dojet s dvoukoláky zásoby jídla a pitné vody ze studánky, kterou jsme nabírali do 25 litrových galonĀ•. A z jedné takové cesty pro zásoby jídla do nedaleké vesniĀ•ky mám následující záĀ•itek. Jela jsem sama s dvoukolákem pro chleba, peĀ•ivo a jogurty. Vše jsem nakoupila, poskládala do vozíku a táhla polní cestou zpátky do tábora. V polovinĀ• jsem si chtĀ•la odpoĀ•inout, tak jsem usedla na mez a kochala se výhledem do malebné jihoĀ•eské krajiny. Za mnou bylo kukuĀ•íĀ•né pole cca ve výši jeden a pĀ•l metru. V klidu jsem si vychutnávala teplé pozdní odpoledne, kolem bzuĀ•ely vĀ•ely a cvrĀ•kové, zpívali ptáci, kdyĀ• v tom slyším za sebou neĀ•ekáný šustot a dusot. NeĀ• jsem se staĀ•ila ohlížet cca dva metry napravo ode mne vyskoĀ•ilo nebo spíš vylétlo obrovské hnĀ•dé zvíĀ•e a v mĀ•iku zmizelo v poli pode mnou. V první moment mĀ• napadlo, Ā•e to byla splašená kráva, aĀ• po chvíli mĀ• došlo, Ā•e to byl jelen... Nevím, kdo se lekl víc. Ale fakt je ten, Ā•e kdybych tam chvíli v klidu nesedĀ•la, nikdy bych tak zblízka jelena nemohla vidĀ•t. Nezapomenutelný záĀ•itek pro mĀ•stské dítě. StejnĀ• tak byly úĀ•asným záĀ•itkem noĀ•ní hlídky. My starší jsme šli sami a to dvĀ• hodiny. Milovala jsem hlídky v hluboké jasné noci, kdy mĀ•síc svítil tak, Ā•e jsem nepotĀ•ebovala baterku. Málem jsme si vyvrátila hlavu, jak jsem koukala po hvĀ•zdách a perseidách. UvĀ•domovala jsem si rozdíl, jak odlišnĀ• les šumí ve dne a jak v noci. Milovala jsem i hlídky pĀ•i rozbĀ•esku nového dne, kdy v trávĀ• zaĀ• studit rosa a ptáci zaĀ•ali zpívat. MĀ•lo to jednu nevýhodu, hlídky mĀ•la vĀ•dy ta skupina, která mĀ•la zároveň sluĀ•bu v kuchyni. A to znamenalo vstávat v 6 hodin bez ohledu na to, jak kdo mĀ•l hlídku v noci. Pokud jsem tedy hlídala od 4 do 6 hodin, moc jsem toho v noci nenaspala. Jak jsem si pak vychutnala polední klid, kdy jsem se zavrtala do spacáku a mohla to dospat. Dalším velkým záĀ•itkem bylo putování o samotĀ•, buĀ• ve dne po trase cca 20 km dlouhé nebo v noci po trase 10 km, bez mapy a kompasu. To uĀ• nám, kteĀ•í jsme se toho zúĀ•astnili, bylo 18 let. Vzhledem k tomu, Ā•e jsem šeroslepá, vybrala jsem si samozĀ•ejmĀ• putování ve dne. Mohli jsme si jen na papír zakreslit trasu a vzít nĀ•co málo k jídlu a pití a Ā•eleznou rezervu 5 KĀ•s, na kterou jsme smĀ•li sáhnout jen v pĀ•ípadĀ• absolutně krajní nouze. PovaĀ• to za zázrak, Ā•e jsem se pĀ•es mírné bloudĀ•ní dokázala k veĀ•eru vrátit na výchozí místo. Dokonce jsem pĀ•ekonala svou placovost a kdyĀ• mi došla zásoba pití, v jedné vesniĀ•ce jsem si Ā•ekla o vodu. Hodná paní se dost divila, jak ve mnĀ• ten pĀ•litr vody zmizel. Ten pocit, kdyĀ• jsem se pak vrátila do tábora, je nepopsatelný. Neumíte si pĀ•edstavit, jak mĀ• pak chutnala veĀ•eĀ•me a s jakou radostí jsem se natáhla na palandu.... Proto mĀ• nijak nevyvedlo z míry, kdyĀ• mi o patnáct let pozdĀ•ji sedmiletá dcera poslala pohled ze školy v pĀ•írodĀ• následujícího znĀ•ní (vĀ•etně autentické hrubky): AHĀ• + mamí, posílám Vám pozdrav z krásného výletu. PĀ•ijedeme v sobotu 17.3 v pĀ•l tĀ•etí. (Evidentně pozdĀ•ji pak dopsala:) co Ti píšu, to byl hroznej výlet. 12 km.! MĀ•li jsme Ā•ízeĀ•. Jsme Ā•iví! Ahoj Zuzka. Ariana